

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Γιώργος Βέλτσος: Η λογοκρισία έχει γίνει αυτολογοκρισία

★ parallaximag.gr/prosopa/synenteyxi-giorgos-veltsos-i-logokrisia-echei-ginei-aytologokrisia

Γιώργος Τούλας

2 Μαρτίου 2024

Πρόσωπα

Ο σημαντικός θεατρικός συγγραφέας και ποιητής μιλά στην Parallaxi και τον Γιώργο Τούλα

Γιώργος Τούλας

2 Μαρτίου 2024, 7:51 πμ

Γιώργος Τούλας

2 Μαρτίου 2024, 7:51 πμ

- ΜΟΙΡΑΣΟΥ ΤΟ
- **f**
-

Εικόνες: Γιώργος Νιάκας

Η πρώτη φορά που άκουσα για κείνον ήταν στη δεκαετία του ογδόντα. Φοιτητής Πολιτικών Επιστημών στη Νομική της Αθήνας άκουγα τους φίλους μου που φοιτούσαν στην Πάντειο να μιλούν με θαυμασμό για τον καθηγητή που το μάθημα του ήταν μια εμπειρία. Έτσι βρέθηκα και γω σε ένα αμφιθέατρο του Παντείου για να δω ιδίως όμμασι αυτό το πανεπιστημιακό θαύμα. Και ήταν όντως έτσι. Κάθε μάθημα και μια performance.

Έκτοτε διάβαζα πάντα με εξαιρετικό ενδιαφέρον τα δύσκολα ομολογουμένως κείμενα του, άκουγα τις καθηλωτικές παρεμβάσεις του και τις απολαυστικές συνεντεύξεις του. Η παράσταση που ανέβηκε πριν λίγες μέρες στο ΚΘΒΕ ήταν η αφορμή για αυτή την κουβέντα. Μεταφέρω μόνο τα λόγια του παρακάτω.

–**Γράφω πια στο instagram.** Τα μεγάλα άρθρα καταβάλλω πια κόπο για να τα γράψω, σκέπτομαι 2-3 μέρες για να γράψω ένα άρθρο 500 λέξεων, αρχίζουν και με κουράζουν. Προσανατολίζομαι εκεί λοιπόν. **Στην αστραπή.** Έγραφα για χρόνια τον νεόκοπο στα Νέα και εξασκήθηκα σε αυτά τα μικρά περιεκτικά κείμενα. Αυτή η pre-form, που έλεγε ο Ρόλαν Μπαρτ, η σύντομη μορφή, λέει περισσότερα από ένα μεγάλο κείμενο. Για να βγει ένα τέτοιο κείμενο χρειάζεται ποιητική προδιάθεση. Αυτό που κάνω στα ποιήματα δηλαδή, το σβήσιμο, η αποψίλωση, ώστε να φτάσεις στον πυρήνα. Στο κουκούτσι. Στα κουρεία τα παλιά υπήρχε ένα ψαλίδι με δόντια, που δεν έκοβε τα μαλλιά, αραίωνε τα μαλλιά. Αυτό έκανε ο παλαιός κουρέας, αυτό πρέπει να γίνεται στα κείμενα. Δεν μπορεί ένα κείμενο 500-600 λέξεων αν δεν έχει στοπ, στροφές, υστερόγραφα, μπιχλιμπίδια, ώστε να μην το αφήσει ο αναγνώστης στις πρώτες λέξεις. Ο κόσμος δεν διαβάζει πια και για αυτό η πτώση του χαρτιού...

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

Ο Γιώργος Βέλτσος συζητά με το κοινό μετά την παράσταση «Προσδοκώ»

–Με γοήτευαν πάντα υπογραφές. Όπως του Κωστή Παπαγιώργη, στα κείμενα, τις κριτικές τα βιβλία του, είχε κάτι αυτό το παιδί, έφυγε νωρίς. Από τις εφημερίδες με ενδιαφέρει ο Μιχάλης Τσιντσινης στην Καθημερινή, ο Μιχάλης Μητσός, ο Πρετεντέρης έχει ωραίες στιγμές, με χιούμορ που κληρονόμησε από τον πατέρα του, όταν δεν έχει εμμονή, τώρα βγήκε λίγο από την εμμονή με το Σύριζα και είναι πιο καλός...

-Ο Παπαχρήστος είχε έναν δυναμικό τρόπο, ο οποίος είναι βλαχομπάροκ-ηπειρώτικος, αλλά στις άλλες εφημερίδες, Καθημερινή και Νέα καμιά φορά συμπαθής είναι ο Περικλής Δημητρουλόπουλος, είναι καλογραμμένα πράγματα αυτά που γράφουν. Βλέπω τώρα λείπουν οι έκτακτοι συνεργάτες. Δεν υπάρχουν πια αυτοί. Θα μου πεις, υπήρχαν κάποτε; Ναι, ο Μαρωνίτης. ας πούμε. Τώρα είναι ο Κώστας Κωστής, κάποιος άλλοι, ο φίλος μου και μαθητής μου, ο Νικόλας ο Σεβαστάκης, γράφει καλά, αλλά ένας τόνος λίγο ακαδημαϊκός. Γι' αυτό, η εφημερίδα είναι πολύ δύσκολο πράγμα. Εγώ το έμαθα 10 χρόνια μετά γιατί τα πρώτα μου κείμενα ήταν πολύ ακαδημαϊκά και μου λεγαν, “δεν γράφουμε έτσι στις εφημερίδες”.

-Υπάρχουν ερωτήσεις που δεν απαντώνται, μόνο κατά προσέγγιση. Στη Θεσσαλονίκη τελείωνα το 5ο Γυμνάσιο Αρρένων με τον Διονύση Σαββόπουλο με τον Κωστή Μοσκόφ, τον Τάκη Κουλάνδρου, τον Αλέκο τον Κιλισόπουλο, ήμουν που ήμουν ο ιμπρεσιονιστής της παρέας, υπήρχε αυτός ιμπρεσιονιστικός τόνος, ο οποίος ενείχε μέσα και την φάρσα, και την πλάκα και το κωμικό στοιχείο και το κλοουνίστικο, αυτά τα πράγματα όταν τα συμμαζέψα, είτε διηγώντας τα είτε μιμούμενος και συνάντησα ανάλογες προσωπικότητες με μένα, όπως ο Βασίλης Παπαβασιλείου, σε επίπεδο ανθρώπων που πιστεύουν ότι ο κλόουν λέει την αλήθεια και που θαυμάζουν από θεατρικούς συγγραφείς τον Ντε Φιλίππο ή τον Γκλοντόνι, σοβαρούς συγγραφείς, όταν λοιπόν είδα ότι αυτό το πράγμα έχει μια φιλοσοφία, και το θέμα βέβαια του Νίτσε από πίσω για το θέμα της χαράς, ακόμα και στο Ζαρατούστρα, αυτά όλα συν η αγάπη μου για την παράσταση, το θέατρο, γιατί ήμουν από παιδί ψώνιο με το θέατρο.

–Πριν από 2-3 χρόνια κι έμεινα εκεί και κάναμε στη Ρωμαϊκή Αγορά με την Πιττακή ένα κείμενό μου για τον εγκλεισμό με τον Covid. Μου λέει η Πιττακή “έχω να σου εξομολογηθώ το εξής. Μια φορά ο Κουν, είχε το γραφείο του στο υπόγειο στο Τέχνης, μου λέει ένα παιδί παράξενο, χοντρούλι με μεγάλα μάτια που είχε έρθει 2-3 φορές στην παράσταση, ήταν ο Αρτούρο Ούι του Μπρεχτ με τον Λαζάνη και την Μάγια Λυμπεροπούλου ποιος είναι, δεν ήξερα να του πω και μετά όταν έγινες γνωστός Βέλτσο, συνειδητοποίησα ότι αυτό το παιδί ήσουν εσύ”.

-Πρέπει να γράψω μια αυτοβιογραφία. Οι εκδότες με παρακαλάνε. Είχα διαβάσει, δεν ξέρω που, ότι **το απόσταγμα του αυτοβιογραφικού κειμένου είναι το ποίημα.** Έχω προτιμήσει αυτό, τα ποιήματά μου είναι αυτοβιογραφικά. Άλλωστε, αυτό που έχει σημασία να πω: **Δε μου χαρίστηκε ο χρόνος, δεν τον αφήνω να περάσει.** Θυμίζει την κυρά Μαρία που παίζαμε μικροί. Δεν περνά, δεν περνά και στο τέλος περνά. Από τη στιγμή που υπάρχει μια γραφή, μια πρακτική γραφής που βρισκόμαστε μέσα σε κάτι που δεν είναι ακριβώς λογοτεχνία. Το ότι είναι μόνο γραφή, αυτό δεν ισχύει όλο και περισσότερο. Με θλίβει ακόμα

περισσότερο αν αυτό πλέον είναι η ζωή μου. Και αυτό είναι η ζωή μου, με όλες τις συνέπειες συγγραφής η οποία μπορεί να σε τρελάνει. Δηλαδή, όταν έγραφα τα Πρωτόκολλα Ονειρών που βγήκε στον Πετσόπουλο, το βράδυ που ξυπνούσα και σημείωνα σε ένα χαρτί τι έγραφα, τι είδα στον ύπνο μου και το πρωί άνοιγα το χαρτί και δεν μπορούσα να καταλάβω τι έχω γράψει και τι γράμματα είναι αυτά, αυτή η διαδικασία του να μπω να κοιμηθώ, να δω όνειρο και να κάνω βιβλίο με έχει στείλει στον ψυχίατρο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

Μπήκαμε στις πρόβες του νέου έργου του Γιώργου Βέλτσου για το Κρατικό Θέατρο
–**Στην παράσταση υπάρχει αυτούσιο ένα όνειρο, το έχω βάλει επίτηδες, το οποίο μελοποίησε ο Δημήτρης ο Καμαρωτός.** Εάν ανοίξεις το πρόγραμμα που βλέπω εγώ όλο το έργο και που έχει αναρτηθεί στο περιοδικό "Χάρτης", είναι όλο το κείμενο του Προσδοκώ, θα δεις αυτό το όνειρο.

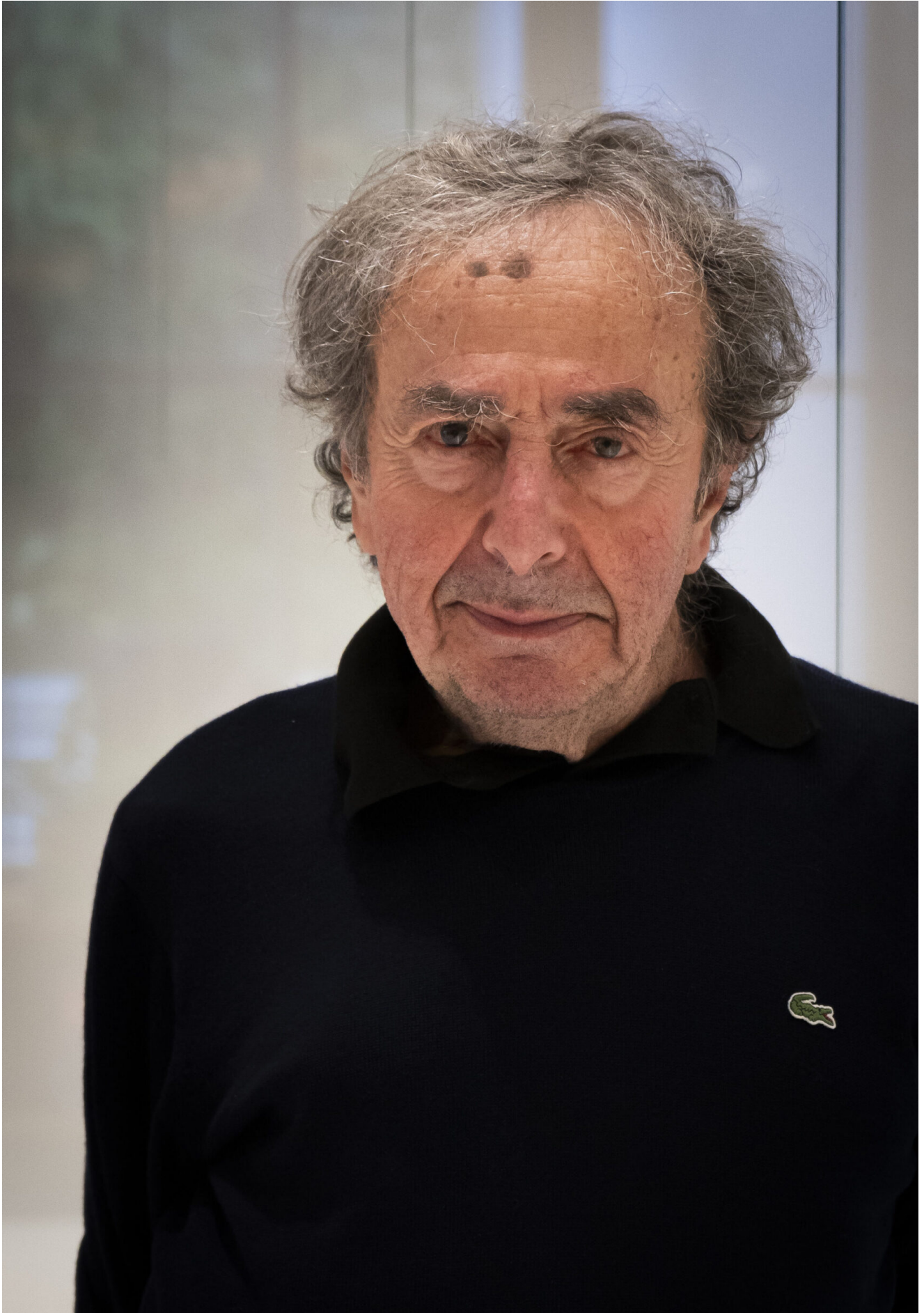
-Το περιοδικό "Ο Χάρτης" θέλω να το επαινέσω, γιατί το βγάζει Θεσσαλονικιός, **ο Δημήτρης ο Καλοκύρης, και δεν νομίζω ότι ευρωπαϊκά έχω δει τέτοιο περιοδικό**, όπως άλλωστε υπήρξε κάποτε το "Τραμ", που ξεκίνησε πάνω, και ο "Χάρτης" ο έντυπος. Πρέπει να επισημανθεί η προσφορά του Καλοκύρη σε επίπεδο αισθητικής.

–**Θέλω να επαινέσω τον Γιώργο Κορδομενίδη, ο οποίος παλεύει χρόνια με το "Εντευκτήριο". Στον Κορδομενίδη οφείλω, για αυτό τον λησμονώ.** Όταν ακόμα με κοιτάγανε με μισό μάτι στην Αθήνα με κάποια γελοία κριτική ενός Λάζαρη στην Νέα Εστία που τον υποστήριξαν γνωστοί και μη εξαιρετέοι, ο Κορδομενίδης δέχτηκε να κάνει για μένα ένα αφιέρωμα στο περιοδικό, το οποίο είναι το πιο σπάνιο πράγμα που έχω στην βιβλιοθήκη μου. Είναι το Εντευκτήριο νούμερο 75. Εκεί μέσα μιλά ο Χειμωνάς, ο Μαρωνίτης, η Τζίνα Πολίτη, ο Κακναβάτος κλπ.

-**Υπάρχει με τη Θεσσαλονίκη όλος αυτός ο δεσμός, ο οποίος συνεχίζει και είναι ευτύχημα που είναι η τρίτη φορά που το ΚΒΘΕ ανεβάζει έργο μου.** Γιατί, στην Αθήνα ανέβηκε απ' την Μπρούσκου η Μάρθα Γκέμπελς στο ΡΕΞ μετά από πρωτοβουλία Στάθη Λιβαθινού και αυτό ήταν όλο. Στη δε Θεσσαλονίκη ευτύχησα να δω την Αυτοκρατορία, στο Νέο Μέγαρο Μουσικής στο φουαγιέ που είναι απ' τα πιο ωραία σημεία του κόσμου με απέναντι το Θερμαϊκό και τον Όλυμπο. Δεν μπορώ να αποσιωπήσω τον Μιχαήλ Μαρμαρινό. Αυτός με "έβγαλε" στο θέατρο, αυτός σκέφτηκε ότι κάνω για θεατρικός και ανέβηκε απ' τον άγνωστο Δημήτρη Μαρμαρινό κι απ' την άγνωστη Αμαλία Μουτούση και τον άγνωστο

Δημήτρη Καμαρωτό το 1994. Εκεί γνώρισα τον ευγενή αυτό άνθρωπο που λέγεται Δημήτρης Καμαρωτός. Σπουδαίος μουσικός. Όποιος δει στο YouTube τη δουλειά του Καμαρωτού και κυρίως την Ηλέκτρα που έκανε στη Σαγκάη με κινέζους ηθοποιούς, θα πεις δεν έχω δει καλύτερο θέατρο. Άρα, λοιπόν, στους ανθρώπους αυτούς, με τελευταία τη μεγάλη πνευματική ανταλλαγή ονόματι Ευγενία Βάγια της οποίας η ποίησή της είναι συγκλονιστική, σπάει κόκκαλα, δεν την ξέρει ο κόσμος. Τώρα έγινε συνεργάτης του Δημήτρη του Καλοκύρη, οπότε ανοίγοντας τον Χάρτη θα δεις την Ευγενία Βάγια.

-Αυτήν λοιπόν, την κάλεσα, **την παρακάλεσα να κάνει μια καταδρομική έφοδο, σαν αυτή που έκανε ο Κασσελάκης στην Αχτσιόγλου**, γιατί μου είχε φανεί το κείμενό μου περιαιτολογικό, κι έκανε τρεις παρεμβάσεις τις οποίες κανείς δεν καταλαβαίνει, παρά μόνο οι πιο μυημένοι, τι είναι ποιο, ποιος έγραψε τι. Γιατί, κακώς εγώ εισπράττω τα φώτα μου γιατί, όπως θα διαβάσεις σε κείμενο που δημοσιεύω για τη Θεσσαλονίκη, είμαι κάποιος που φροντίζει το όνομά του στη μαρκίζα. Γιατί πιστεύω ότι ένα έργο πρέπει να συνοδεύεται από φωτιστές του έργου που ασκούν. Τη χαρά την αντλείς όταν βλέπεις κάποιον όχι ότι τον ευεργέτησες, ότι συνεργάστηκες.

-Η Αγγελική η Μπιρμπίλη είναι μια μεγάλη καρδιά. Στο χώρο του θεάτρου, θυμάσαι κάποτε ένα καυγά με την Αρκουμανέα. Αυτό διότι κατεδάφισε μια παράσταση μου για Χ λόγους με τρόπο άκομψο για μένα, και της απάντησα. Αντίθετα, η Ματίνα. Καλτάκη με έχει στηρίξει από την πρώτη στιγμή.

-Συγχωρώ τους ανθρώπους. Γιατί νομίζω ότι θνητοί είμαστε και όταν αξίζει κάτι, δεν υπάρχει λόγος να πεισμώνουμε. Με τον Μαρμαρινό, που είναι άνθρωπός μου, έχουμε χαθεί και ξαναβρεθεί 1-2 φορές και πάντα μετανιώνουμε. Γιατί υπάρχουν διαφωνίες, είμαστε ισχυρογνώμονες και οι δυο, αλλά μετά τα βρίσκουμε. Κι έτσι πρέπει.

-Είμαι ημιμαθής ηλεκτρονικά και δεν μπορώ εύκολα να παρακολουθήσω. Το Instagram μου το ανεβάζει το Βήμα. Δεν το ξέρω. Το στέλνω και το βάζουν αυτοί. Άρα, δεν έχω τα εφόδια να παρακολουθήσω αυτήν την κοσμογονία που γίνεται. Ούτε μπορώ να διανοηθώ εκτός από τις αναλύσεις του Χαράρι για το που πάει η καινούρια κοινωνία κι ο νέος άνθρωπος. Δεν έχω τα εφόδια, άρα, και μια εμμονή όπως κάθε γενιά που λήγει η θητεία της προς ένα παρελθόν το οποίο πολέμησα όσο κανείς άλλος κι εξακολουθώ να το πολεμώ. Οι διαφωνίες μου και με τον Παπαγιώργη και με τον Μποκόρο για τις ανορθοδοξίες. Με τον Γιανναρά, όλα τα θέματα ας πούμε, τα υπέρ της Ανατολής και κατά της Δύσης, κι έδινα τις μάχες μου πάντοτε μεταξύ του κείμενού μου το οποίο είναι εμβληματικό κείμενο. Έγραφα για την διαμάχη, μάλλον για την παρουσία του Μακρυγιάννη μέσα απ' το έργο του Σεφέρη. Εγώ εκλήθην στο Πάντειο Πανεπιστήμιο το 1992 να δώσω ως καθηγήτης, να εκφωνήσω τον Πανηγυρικό της ημέρας, κι αποφάσισα να περάσω αυτές τις ιδέες μου, που τότε είχα να αντιμετωπίσω λο..ζανικούς, Παπαγιώργηδες κλπ, πολύ έντονες, να περάσω την ιδέα. Και το γράφω αυτό και με κράξανε ότι κάνει λάθος ο Σεφέρης όταν ανακηρύσσει τον Παπαδιαμάντη ως τον μεγαλύτερο μύθιστο. Δεν είναι, απομνημονεύματα, μια βιογραφία, ένα έντεχνο μυθιστόρημα. Ο Μπαλζάκ είναι. Δεν μπορεί ο Θεόφιλος, η διαφωνία μου με τον Τσαρούχη, να είναι ζωγραφική. Ο Παρθένης είναι. Υπάρχει αυτό το στοιχείο το οποίο πολεμώ συνεχώς. Σε επάλξεις αυτού του αποδομιστικού τρόπου σκέψης κι όχι με την γελοία έννοια που είπε ο Σαμαράς, δηλαδή αποδόμησης ορθών και κακών. Η αποδόμηση, έλεγε ο μακαρίτης ο Ντεριντά, είναι το να μιλάς πολλές γλώσσες. Όχι να είσαι πολύγλωσσος, αλλά μες στην ίδια σου τη γλώσσα να μιλάς πολλές γλώσσες. Της γλώσσας σου.

-Τον τελευταίο τον αναφέρω πάρα πολύ, έχει δώσει πάρα πολλές φορές τον ορισμό. Και σε μένα, μια βραδιά που με κάλεσε στο σπίτι του στο Παρίσι να φάω, σε ένα σπιτάκι έξω απ' το Ορλύ. Με ταξί πήγα, δεν το βρισκα. Κι όταν φάγαμε με τη γυναίκα του, λέω τώρα θα μου επιτρέψετε να τηλεφωνήσουμε σε ένα ταξί γιατί, πως θα κατέβω στο ξενοδοχείο. Όχι, μου λέει ο Ντεριντά, θα σε συνοδεύσω εγώ στο Παρίσι, γιατί μ' αρέσει η νύχτα που σπανίως κατεβαίνω. Γιατί, ότι δουλειές έχω τις έχω την ημέρα, να δω τα φώτα το Παρίσι τη νύχτα. Λέω, με μεγάλη μου χαρά. Μπήκαμε σε ένα citroen κλασικό και πήραμε τον δρόμο Ορλύ-Παρίσι. Και πατάει το γκάζι και αρχίζουν τα παράθυρα να παίζουν, να κουνιούνται. Εγώ,

βεβαίως, κουμπώνομαι αλλά, τι να του πω. **Πιο σιγά κύριε Ντεριντά;** Και αυτός κατάλαβε με τη γωνία του ματιού του. Και γυρνάω και του λέω: Με συγχωρείτε, Ζακ, απλά, θέλω σας ρωτήσω, ποιος είστε; Και γυρίζει με ένα παγωμένο βλεμμα και μου λέει **“Είμαι ένας μεγάλος άρρωστος”**. Αυτό το καταλαβαίνω τώρα.

-Κι εγώ είμαι άρρωστος. Πνευματικά. Πιστεύω ότι, από ένα σημείο και μετά, όταν μπεις στο γράμμα, όταν απογειωθείς, όταν συνομιλείς με το δαίμονα, όταν καταγράφεις τα όνειρά σου και τα προκαλείς, όταν αυτομαστιγώνεσαι. Αυτό είναι μια, ο Λακάν το έλεγε, διαστροφή. Στα γαλλικά, η διαστροφή είναι η στροφή προς τον Πατέρα, το δια είναι το πέρα. Διαστροφή. Ο Λακάν ήταν κάποιος που είχε στηριχθεί στα εγκλήματα, σε παροιμίες, ο Μεγάλος Άλλος, στα σημεία στίξης κλπ. Αυτή η γραφή, η δική μου, που είναι γεμάτη τέτοια πράγματα, μπιχλιμπιτιά, η ανωμαλία θα έλεγα εγώ, που είναι ευεργετικά. Αυτό που οφείλει το κείμενο να κάνει, να διολισθαίνει το νόημα. Η διολίσθηση του νοήματος μάς ενδιαφέρει κι όχι η παγίδευσή του και η δεξαμενοποίησή του, ώστε να γίνει ένας βούρκος. Πρέπει να υπάρχει αυτό που έλεγε ένα ρυάκι στο νόημα, να φεύγει, κατάλαβες. Αυτό εξυπηρετείται, εκτός από τη ρητορική, τη μετωνυμία και μεταφορά και με τα γράμματα. Η λέξη, μόνη της. Το λετρισμό μας πούμε, της περιόδου του '30 μετά τον πρώτο πόλεμο. Αυτά όλα εισάγονται σήμερα στη δημοσιογραφία και ο Σεραφείμ Φυντανιδής οποίος υπήρξε καλός πρωτοσελιδάς, τα καθιέρωσε στην Ελευθεροτυπία. Τον σπασμένο τίτλο, την παύλα ανάμεσα στις λέξεις, την παρένθεση. Και από τότε, από σένα το 'χω πάρει.

-Εγώ, τα πράγματα που μου αρέσουν να διαβάζω, τα ψάχνω αναπόφευκτα. Ενώ παλιά, άπαξ και έμπαινε στο χαρτί, φινίτο. Έπρεπε να πας στο αρχείο. Έχω μια κάμαρα στο σπίτι μου όλο χαρτιά απ' το '85. Τώρα, φτιάχνω ένα αρχείο ηλεκτρονικό. Επειδή μιλάμε για την εποχή, υπάρχουν θέματα. Έχω δει, μας πούμε στο YouTube πρόσφατα ένα ισπανικό ντοκιμαντέρ όπου ο Στάλιν, τον πρώτο χρόνο το '45 ή '46, βάζει τους Γερμανούς αρχηγούς και ψάχνει φαντάρους να κάνουν παρέλαση. Μες στη Μόσχα.

-Η άποψη μου είναι ότι, η μεταπολίτευση δεν έχει συντελεστεί. Βρισκόμαστε στην προπολίτευση με άλλους όρους. Δηλαδή, **η λογοκρισία έχει γίνει αυτολογοκρισία.** Έχεις ενδοβάλει τον λογοκριτή σου, όπως έλεγα στην Πάντειο στα μαθήματα, έχει ενδοβάλει ο οδηγός στη Συγγρού το γεγονός ότι η πινακίδα λέει “η ταχύτητα παρακολουθείται με ραντάρ”. Και να μην το τσιμπήσω, αυτός μέσα του έχει ειδοποιηθεί από την πινακίδα. Άρα υπάρχουν στοιχεία ενδοβολής, αυτολογοκρισίας, τα οποία, είναι παράξενο. Άλλες φορές η λογοκρισία προς τον εαυτό είναι αμαρτία απ' τον Θεό και θυμώνεις. Άλλες φορές, βελτιώνουν τον τρόπο που θα πεις αυτό που θέλεις να πεις. Το ξύνουν το μολύβι της γραφής και κάνουν καλό. Δεν είναι συνθήματα. Είναι όμως μορφωτικές ποιότητες που διευκολύνουν και την κατανόηση και την ανάγνωση εκ των υστέρων. Ένα σύνθημα κι ένα καλυμμένο σύνθημα. Αυτά τα στοιχεία, μας πούμε, η επιγραφή στα Εξάρχεια «Έχουμε πόλεμο με την Ελλάδα», η επιγραφή «Έχω ό,τι είμαι, δεν είμαι ό,τι έχω». Αυτά έχουν μια οξύτητα, μια ευθυβολία τέτοια που αποκτούν την αξία μεγάλου άρθρου, μεγάλου συγγράμματος.

-Οι σύντομες μορφές. **Στην ποίηση, έχουμε το χαϊκού.** Ποιος μεγάλος ποιητής δεν προσπάθησε; Ο Σεφέρης έχει κάνει χαϊκού. Μιμούμενος τους μεγάλους Ιάπωνες, Κινέζους κλπ. Αυτά είναι τα στοιχεία. Τώρα η εποχή καθαυτή, το σήμερα, θα το πάω και στη Βουλή (για το ψήφισμα γάμου οφύφυλων), ήταν μεγάλο γεγονός. Πέραν των δικαιωμάτων της ανθρώπινης υπόστασης αυτών των ανθρώπων, του συγκινητικού Σπύρου Μπιμπίλα κλπ. Επέταξε ένα ένα βότσαλο στα νερά του Κοινοβουλίου. Πέσαν οι μάσκες, ο Μητσοτάκης έκανε μια στροφή εμφανή με τις συνέπειες που θα έχει αυτό, με τις 55 αρνητικές ψήφους, που αν ήταν σε άλλη συγκυρία με άλλη αντιπολίτευση, ο Μητσοτάκης θα μπορούσε να πέσει. Αλλά δεν υπάρχει κάτι τι ώστε να, κατάλαβες. Και φοβούνται αυτοί οι 55 κι εν όψει των εκλογών. Έχουμε πολλά, πολλαπλά τα μηνύματα της συνεδρίας, την παρακολούθησα. Στεναχωρήθηκα πολύ για το ΚΚΕ. Εκνευρίστηκα για άλλη μια φορά με τον Πολάκη. **Με τον Κασσελάκη είμαι μονίμως εκνευρισμένος.** Κι αυτό το γράφω και το λέω. Υπήρξε μια υφαρπαγή ενός χώρου σαν να ήταν μια ανώνυμη εταιρεία. Το θέμα είναι που πάει η Αριστερά.

-Εγώ πιστεύω ότι αυτός ο πυρήνας της Νέας Αριστεράς είναι πολύ καθαρός. Εκτιμώ πάρα πολύ τον Αλέξη Χαρίτση, είναι ένας ποιοτικός ομιλητής που τον ξέρω προσωπικά. Ούτε με ενδιαφέρει το παρελθόν του επί Τσίπρα. Εκτιμώ πολύ την Έφη Αχτσιόγλου η οποία είναι πολύ οργανωμένο πλάσμα και γοητευτικό. Χαίρομαι με την ύπαρξη του Τσακαλώτου στην πολιτική, γιατί έχει ποιότητες που μου αρέσουν και γενικά πιστεύω ότι αυτό το μειοψηφικό, πιστεύω για έναν λόγο, στην όχι πολιτική πλειοψηφία αλλά στην πολιτική μειοψηφία. Θα μου πεις, δεν είναι κυβερνούσα. Ναι, δεν είναι. Αυτό το ήξερε το ΚΚΕ Εσωτερικού. Ήθελε ο Κύρκος, με είχε βάλει να μιλήσω στον Σημίτη. Ήθελε ένα άνοιγμα, αλλά ήταν αργά. Κάναμε πολλή παρέα με τον Κύρκο. Υπάρχει στο Εντευκτήριο ένα κείμενο του Κύρκου για μένα. Αυτό είναι κάτι που θα με συνοδεύσει μέχρι το θάνατο.

-Όταν, πριν από 6-7 χρόνια άκουσα ανθρώπους με ακουστικά στα αυτιά και χωρίς τίποτα στο χέρι, **νόμιζα ότι είναι τρελοί, που περπάταγαν στον δρόμο και μίλαγαν.** Έφτασα κι εγώ σε αυτό το σημείο. Δηλαδή, τι να πω. Έφτασα κι εγώ. Ενώ απεχθάνομαι το ηλεκτρονικό πάρα πολύ, έχει γίνει προέκταση του χεριού μου το smartphone, ας πούμε. Θα το κρύψω; Δεν μπορώ όμως να αποχωριστώ το τετράδιο και τον μαρκαδόρο, δεν μπορώ. Γιατί τότε «ζωγραφίζω». **Στον υπολογιστή δεν μπορώ να γράψω ποίημα εγώ.** Έχω, άμα αποβιώσω, γύρω στα 120 τετράδια σπιράλ. Αλλά, δεν μπορώ να μοιρολογήσω, να θρηνώ. Είναι μια πραγματικότητα. Τα πάντα είναι ο τρόπος με τον οποίο προσφεύγει κανείς σε αυτά. Είναι όπως το φάρμακο. Είναι φαρμάκι και φάρμακο. **Το φάρμακο έχει παρενέργειες,** Πρέπει να διαβάσεις το χαρτί με τις παρενέργειες και να το φοβηθείς. Πολλά πράγματα ως προς την αντίληψη και την προσοχή που απαιτεί κάθε κείμενο. Γιατί το μάτι παίζει. Αυτού του είδους το strobe light καταστρέφει το μάτι δηλαδή. Ενώ ας πούμε κάνει και κάποια καλά. Βλέπεις, όλα διπλά ρε παιδί μου. Δεν μπορώ να πω εναντίον, κατά, που οδηγούμαστε. Όχι. Είναι μέσα τα πράγματα αυτά. Το θέμα είναι πως κανείς σερφάρει στο κύμα του ωκεανού για να μη πέσει.

#TAGS Θέατρο παράσταση Συνέντευξη

[Ακολουθήστε τις ειδήσεις του parallaximag.gr στο Google News](#)
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Σχετικά Άρθρα

Σχετικά Άρθρα

